

Kom, kilde af jorden så stille som lyden
af vand imod vand
i dybet, hvor intet kan måles med fryden
af sand imod sand!

Her bygges et tempel af kornene små,
der hvirvles af strømmen
og føjes som sømmen
i kjolerne blå.

Hvor kjolerne løftes i dansen i salen
og knitrer som ild,
har stemmerne fundet et leje i talen
så mild omend vild.

Her taler vi sammen med venner i lys
i fryd og i gammen,
som året i stammen
bag barken fornys.

I barken på træet er skåret et hjerte
med pil og med navn,
der vokser og vokser og fyldes med smerte
og sorg og med savn.

Her går vi på vejen og taler om sten
med hænderne fulde
og rejser af mulde
os en efter en.

Lars Hougaard Clausen